

Gondolatok az elvett korkedvezményes nyugdíjról

A korkedvezményes nyugdíj kapcsán megoszlanak a vélemények. Annak megszüntetését (elvétele) kevesen nézik szakmai és gazdasági, ésszerűségi szempontok alapján. Többségében érzelmi, „nehogymá’ nekik jó legyen” alapon közelítik meg a kérdést.

Abba kevesen gondolnak bele, hogy a korkedvezményes nyugdíj elvétele tíz-tizenöt év múlva fejti ki igazán hatását, amikor a lakástűzhez 58 éves tűzoltók vonulnak ki, vagy a folyamatban lévő betöréshez, rabláshoz, őrzöngő ámokfutóhoz is ilyen korú, vagy idősebb rendőrök érkeznek a helyszínre. Igen. Hisz annyi irodai és más, elfekvő állás nincs sehol, ahány utcán és tűzvonalban ténykedő rendőr, tűzoltó, katona, börtönőr, pénzügyőr éri ekkor el ezt a kort, nem beszélve arról, hogy onnantól a természetes senior utánpótlás is folyamatos lesz az évek előrehaladtával, annak ellenére, hogy e korosztálynak egy része szolgálatban fog infarktusban meghalni. Persze lehet, hogy lesz néhány kiégett utcai járőr, befáradt tűzoltó, idegileg kimerült börtönőr, akinek lehet majd találni valami „menetlevél szortírozói” beosztást, ahol bár megalázva érzi magát, de bajt már nem tud csinálni, azonban abban talán egyetértünk, hogy ettől még – habár a szívatás sikeres – a probléma nincs megoldva. Ugyanis az 50-55 éves kiégett öreg rókának – bár túl sok hasznot nem fog hozni – továbbra is jár az illetmény, ráadásul a sok, 30-40 éve után nem is kevés, jóval több, mint most, de mellette persze fel kell venni a fiatal hadrafogható fiatalokat is, akiknek szintén fizetést kell adni.

Mint tudjuk a munkáltató a munkavállaló nettó fizetésének nagyjából dupláját fizeti ki, hisz különböző járulékokat kell még lerónia a bruttó illetmény kifizetése után. Azaz például egy 200 ezer forintos nettó bér a munkáltatónak kb. 400 ezer

forintjába kerül. Nyilván egy 35-40 éves munkaviszonnyal rendelkező, ranglétrát végigjáró hivatásos illetménye jóval magasabb ennél. Mai viszonyokkal számolva nettó 300-350 ezer forint, amely a munkáltatónak, azaz az államnak 700 ezer körüli költséget jelent senior személyenként. Persze mellette fizetni kell a valóban hadra fogható fiatal erőt is, aki elvégzi a munkát – kerítést mászik, életet ment, tüzet olt, veszélyes fegyencet kísér, üldöz, elfog, tűzharcot vív, bombát kutat, hatástalanít, stb stb stb... – vagyis ami az adott rendvédelmi szerv, vagy honvédség dolga és amit az emberek elvárnak ezen szervek tagjaitól. Ezt a feladatot a fiatal erő fogja elvégezni, akinek a bérezése fele annyiba kerül, mint az öreg senioroké, akik bár nyugdíjba nem mehetnek, de magas illetményük ellenére szakmai munkát sem fognak tudni végezni, mert fizikálisan és mentálisan sem képesek rá és vizsgáló, oktatói, kiképzői, irattárosi hely pedig nincs annyi, ahányan vannak/lesznek. Nincs. (A rájuk fordított bérköltségen azonban akár dupla annyi hadrafogható fiatal és motivált hivatásost is lehetne fizetni...)

A kérdés az, hogy megéri egy társadalomnak a munkát végző állomány mellett, dupla költségen állományban tartani az adott szervet nem erősítő kivénhedt ezreket, később tízezreket, csupán, hogy azok “érezzék a törődést” ...? Mert ezeknek az embereknek az ésszerű nyugdíja – bármennyire is dögöljön meg a szomszéd tehene – bizony csak harmadába kerülne az adófizetőknek, mint amennyi a bérezésük...

Ezután pedig beszélhetünk a dolgok kevésbé divatos szociális részéről is. Arról, hogy például a rendőr átlagéletkor 50 év. Igen. Ezt teszi a folyamatos stressz, az éjszakázás, a konfliktushelyzetek, az adrenalin-szint folyamatos növekedése-csökkenése, az egyre növekvő társadalmi nyomás. Tehát a többség meg sem éri a mindenkori nyugdíjba menés lehetőségét. Ezt jelenti az 50 év átlagéletkor... Arról nem is beszélve, hogy a váltószolgálatot ellátó rendőr, tűzoltó, börtönőr, a katona nincs a családjával karácsonykor, sem húsvétkor, sem

ünnepekkor, hétvégéje havonta egyszer van, és évtizedekig rendelkezésre áll, vezényelhető hetekre, hónapokra az ország más pontjaira (határra, árvizekhez) és törvényileg lemond bizonyos állampolgári jogairól. Amikor pedig jön a küldés, hogy fegyveres rablás van folyamatban, késes ámokfutó őrjöng az utcán, vagy lángoló házát kell oltani, bizony neki kell mennie. Ő nem hívhatja a 112-t. Ő csak azt hallja a rádióból, hogy az őrjöngő drogos, a késes támadó, a fegyveres elkövető még a helyszínen van, úgyhogy siessen... Vagy azt, hogy gázpalackok vannak a lángoló raktárban, ahová tart. Óriási adrenalin-bomba. Ezt csak az tudhatja, aki élt már át ilyet. Minden egyes ilyen eset, ilyen pillanat elvesz az egészségből, elvesz az életből. Ők ezt vállalták (bízva az állam által eddig garantált karkedvezményes nyugdíjban) azonban az emberi teljesítőképesség ideje nem korlátok nélküli. Vélhetően senki sem szeretné, ha ötven-hatvan éves, motivációt vesztett, kerítésen átmászni képtelen, kiégett hivatásos jönne hozzá segélyhívásra tüzet oltani, vagy betörőt fogni... Pedig a nyugdíj néhány évvel ezelőtti eltörlése bizony ezzel fog járni... Meg sajnós egyre több szolgálatban agyvérzést, infarktust kapó, befordult, depressziós, 30 év napi konfliktustól bekattanó, ne adj Isten szolgálatban lövöldöző, rég nyugdíjérett rendvédelmessel...

Egységben az Erő!!!

Vidó Attila

HTFSZ Szervezeti alelnök

Forrás: htfsz.hu